

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Tư, ngày 07/09/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 1000

“NIỆM PHẬT PHẢI ĐẦY ĐỦ TÍN - NGUYỆN - HẠNH”

Chúng ta niệm Phật nhưng không thể vãng sanh vì chúng ta niệm Phật mà không đầy đủ Tín – Nguyên – Hạnh. Tổ Sư Đại Đức đã nói: **“Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đầu mồm rất hống chỉ uống công”** hay có câu: **“Hữu khẩu vô tâm”**. Chúng ta chỉ niệm ở trên miệng mà không niệm ở trong tâm. Trên **“Kinh A Di Đà”** nói: **“Tín - Nguyên - Hạnh chính là thiện căn, phước đức”**.

Chúng ta muốn tin được Phật pháp thì chúng ta phải có thiện căn. Thiện căn của chúng ta càng sâu dày thì niềm tin vào Phật pháp càng kiên cố. **“Tín”** là thiện căn. **“Nguyên”** là phước đức. **“Nhân duyên”** là một câu **“A Di Đà Phật”**. Chúng ta nguyện sanh về thế giới Cực Lạc. Người có phước đức thì mới có thể phát ra tâm nguyện vãng sanh.

Hòa Thượng nói: **“Người niệm Phật có đầy đủ Tín – Nguyên – Hạnh, nghĩa là đầy đủ thiện căn, phước đức, nhân duyên thì người đó có thể vãng sanh”**. Ngày nay, chúng ta niệm Phật chưa đầy đủ Tín – Nguyên – Hạnh nên chúng ta niệm Phật chỉ là gieo một chút duyên với Phật pháp.

Hàng ngày, chúng ta niệm danh lợi, niệm tài sắc nhiều hơn niệm Phật vậy thì chúng ta không thể khắc phục, phá trừ được phiền não. Đó là lí do chúng ta niệm Phật không thể vãng sanh. Hòa Thượng Tịnh Không một đời chuyên cần. Ngài không quản tiền, không quản việc, không quản người. Ngài đến thế gian làm tròn sứ mạng để rồi tự tại ra đi.

Tôi biết một số người, trước đây họ cũng đã nghe pháp Hòa Thượng, niệm Phật gần mười năm nhưng bây giờ họ cũng bỏ niệm Phật. Hòa Thượng một đời tu Tịnh Độ, xiển dương Tịnh Độ. Tất cả những việc làm của Hòa Thượng đều đã có thành tựu. Chúng ta biết được để chúng ta có niềm tin đối với pháp tu Tịnh Độ, niềm tin đối với thế giới Tây Phương

Cực Lạc. Chúng ta tu hành, học Phật điều then chốt nhất là niềm tin. Trên “**Kinh Hoa Nghiêm**” cũng đã nói: “**Tín vi đạo nguyên công đức mẫu**”. Niềm tin là Mẹ đẻ của công đức.

Ngày trước, khi Hòa Thượng trở về thăm Thầy Lý Bình Nam, Thầy Lý Bình Nam nói với Hòa Thượng: “**Ông phải tin Phật!**”. Hòa Thượng nghĩ: “**Mình đã là pháp sư giảng Kinh rồi mà còn chưa tin Phật sao!**”. Sau đó, Hòa Thượng phản tỉnh chính mình: “**Nếu thật tin thì phải thật làm!**”. Nếu chúng ta thật tin thế giới Tây Phương Cực Lạc thì chúng ta không còn vọng tưởng. Hàng ngày, chúng ta đề khởi câu “**A Di Đà Phật**” yếu ớt nhưng chúng ta đề khởi “**danh vọng lợi dưỡng**” một cách mạnh mẽ.

Hòa Thượng đã dạy chúng ta phải nhất tâm niệm Phật. Nhất tâm là chuyên nhất. Thí dụ như chúng ta lái xe thì nhất tâm lái xe. Chúng ta không thể vừa lái xe vừa nhất tâm niệm Phật. Nếu chúng ta làm vậy thì chúng ta có thể gây tai nạn. Chúng ta nghe nhưng chúng ta chưa thật sự hiểu nên chúng ta làm sai!

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta chỉ niệm câu “A Di Đà Phật” ở trên miệng, còn trong tâm chúng ta thì tán loạn vậy thì câu Phật hiệu này đã uổng phí rồi! Chúng ta niệm Phật, trong mỗi câu Phật hiệu phải có tín tâm kiên định, nguyện vọng tha thiết. Đây gọi là biết niệm Phật!**”. Chúng ta vừa niệm Phật vừa khởi vọng tưởng thì dù một ngày chúng ta niệm 10 vạn câu Phật hiệu thì chúng ta cũng không thể vãng sanh.

Hòa Thượng từng nói: “**Người niệm Phật mà không vãng sanh Cực Lạc thì không còn gì để nói!**”. Chúng ta niệm Phật là để vãng sanh chứ chúng ta không niệm Phật để có đạo tràng lớn, có nhiều đồ chúng, được nhiều người cúng dường. Nhiều người niệm Phật để cầu mong không bị bệnh, để có cơm gạo áo tiền, mọi việc thuận lợi. Những điều này đều thuộc về phước đức. Người xưa đã nói: “**Nhất ẩm nhất trác, mạc phi tiền định**”. Một bữa ăn, một ngụm nước đều do tiền định. “**Tiền định**” là do phước báu định. Người có phước báu thì sẽ không sợ không có cơm ăn áo mặc.

Ngày trước khi tôi bị bệnh nặng, tôi cố gắng buông xả những việc “**tự tư tự lợi**”, tôi chỉ chuyên tâm lo việc cho người. Sau đó, mọi việc dần dần chuyển đổi. Phật đã dạy: “**Y báo tùy theo chánh báo mà chuyển**”. “**Y báo**” là cảnh bên ngoài. Thân chúng ta cũng là hoàn cảnh bên ngoài. “**Chánh báo**” là tâm chúng ta. Tâm chúng ta chuyển đổi thì hoàn cảnh bên ngoài cũng chuyển đổi.

Hòa Thượng nói: **“Trong mỗi câu Phật hiệu phải đầy đủ tín tâm kiên định, nguyện vọng tha thiết”**. “*Nguyện vọng tha thiết*” là chúng ta chỉ có một nguyện duy nhất là vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Tâm chúng ta chỉ hướng đến thế giới Tây Phương Cực Lạc. Tôi niệm Phật xong thì tôi không hồi hướng. Chúng ta niệm Phật là để vãng sanh Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta niệm Phật đủ tiêu chuẩn thì chúng ta “*vãng sanh*”, không đủ tiêu chuẩn thì chúng ta “*vãng lai*”. Tôi không cầu xin cơm áo gạo tiền thậm chí việc vì chúng sanh tôi cũng không cầu. Chúng ta làm việc vì chúng sanh nếu có đủ duyên thì chúng ta làm, không đủ duyên thì chúng ta nghỉ. Chúng ta phải nguyện sinh thế giới Tây Phương Cực Lạc, nguyện một đời này vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta có đủ can đảm để suốt cuộc đời này chỉ niệm một câu “A Di Đà Phật” không!”**. Đây chính là tín tâm kiên định. Một lần tôi đi giảng ở chùa, tôi giảng hơn 2 giờ đồng hồ về chủ đề này. Khi tôi giảng xong, vẫn có người lên hỏi tôi, khi họ niệm Phật xong thì họ trì “*Chú Vãng Sanh*” có được không! Phật nói ra tám vạn bốn ngàn pháp môn để chúng sanh có căn tánh phù hợp với pháp môn nào thì họ tu pháp môn đó. Chúng ta chỉ niệm một câu “**A Di Đà Phật**”. Chúng ta nghe với tâm thái vọng tưởng nên nghe rồi lại quên. “*Nhất tâm niệm Phật*” là tâm chúng ta chỉ niệm Phật không niệm đến “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”. Trên Kinh dạy chúng ta rất rõ ràng: **“Nếu chúng sanh nào niệm một câu “A Di Đà Phật” từ một ngày đến bảy ngày mà nhất tâm bất loạn thì đích thân Phật A Di Đà và Thánh Chúng đến tiếp dẫn”**.

Hòa Thượng nói: **“Trong mỗi câu Phật hiệu của chúng ta phải đầy đủ tín tâm kiên định, nguyện vọng mãnh liệt. Đây gọi là biết niệm”**. Chúng ta tin câu “**A Di Đà Phật**” có đủ năng lực giúp chúng ta vãng sanh. Chúng ta tin vào thế giới Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta tin vào Thầy. Cả cuộc đời Hòa Thượng đã làm ra biểu pháp cho chúng ta. Ngài hơn 70 năm chuyên tu, chuyên hoằng Tịnh Độ, khi vãng sanh thì Ngài lưu lại xá lợi.

Khi tôi còn nhỏ, tôi thường đi chùa, niệm Phật theo bà nội. Sau khi tôi dịch đĩa Hòa Thượng, tôi tin Thầy, nên niềm tin với pháp môn Tịnh Độ của tôi ngày càng vững chắc. Hòa Thượng cả một đời tin Tịnh Độ, Ngài tu hành và truyền dạy pháp tu Tịnh Độ cho chúng sanh.

Hòa Thượng nói: **“Hành giả niệm Phật phải đầy đủ Tín – Nguyện – Hạnh. Chúng ta niệm mỗi câu Phật hiệu đều tương ứng với A Di Đà Phật vậy thì chúng ta có thể vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc”**. Hòa Thượng Hải Hiền không giảng Kinh nói pháp,

nhưng cả cuộc đời Ngài đã làm ra rất nhiều tấn ngữ cốt để củng cố đường chúng sanh. Ở đây, trong vườn nhà tôi lúc nào cũng nhiều rau củ để có thể mang tặng.

Hòa Thượng nói: **“Trong mỗi câu Phật hiệu, tín tâm, nguyện tâm của chúng ta đầy đủ vậy thì chúng ta có thể tương ứng với Tịnh Độ. Chúng ta dùng tâm Phật để niệm Phật thì chúng ta sẽ tương ứng được với Phật. Đây gọi là biết niệm. Người niệm Phật như vậy thì có thể đoạn được phiền não”**. Chúng ta dùng tâm danh lợi, hơn thua được mất thì chúng ta niệm Phật không thể tương ứng với Phật.

Khi Hòa Thượng còn trẻ, Ngài đã giật mình khi đọc đến câu: **“Niệm Phật vẫn đọa địa ngục”**. Ngài liền đi hỏi Thầy Lý Bình Nam. Thầy Lý nói đây là vấn đề rất quan trọng nên Thầy sẽ nói cho đại chúng cùng nghe. Chúng ta dùng tâm **“tự tư tự lợi”**, **“danh vọng lợi dưỡng”**, hưởng thụ **“năm dục sáu trần”**, **“tham sân si mạn”** để niệm Phật thì chắc chắn là: **“Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau ốm, rất hòng chỉ uổng công**. Tâm Phật là tâm hoàn toàn vì chúng sanh lo nghĩ. Các Ngài không bao giờ có một chút ý niệm về mình.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta niệm Phật nhưng chúng ta không thể hàng phục được phiền não vì chúng ta “hữu khẩu vô tâm”**. Chúng ta chỉ niệm một câu danh hiệu trống rỗng thì không thể đoạn được phiền não. Người biết niệm Phật thì ba tư lương Tín - Nguyện - Hạnh đều đầy đủ. Chúng ta phải tin sâu, nguyện thiết, hành miên mật”. Chúng ta phải tin sâu câu **“A Di Đà Phật”**. Chúng ta chỉ nguyện vãng sanh Tây Phương Cực Lạc không nguyện những thứ khác. Hành miên mật là trong tâm chúng ta chỉ có một câu **“A Di Đà Phật”**.

Hòa Thượng nói: **“Người biết niệm Phật thì ba tư lương Tín - Nguyện - Hạnh đầy đủ. Thiện căn, phước đức, nhân duyên đều ở trong đó. Tín tâm chính là thiện căn. Tâm nguyện là phước đức. Người có nguyện vãng sanh thì người đó là người có đại phước báu”**. Chúng ta không có thiện căn thì chúng ta không thể tin. Vãng sanh là phước báu lớn nhất, không có phước báu nào lớn bằng phước báu này. Chúng ta cầu khỏe mạnh, sống lâu thì khi vô thường đến thì chúng ta cũng phải sinh tử.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Chúng ta có phước đức ít nên chúng ta lúc nhớ, lúc quên câu “A Di Đà Phật” do vậy nhân duyên của chúng ta với câu Phật hiệu rất ít. Thiện căn, phước đức, nhân duyên của chúng ta rất ít nên chúng ta không thể ra khỏi sáu cõi luân hồi”**. Đây là lí do chúng ta niệm Phật không có lực, niệm Phật mà không thể vãng sanh. Đó đều là do chính chúng ta! Chúng ta muốn vãng sanh thì chúng ta chỉ có duy

nhất một nguyện là vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Chúng ta xây trường, làm lợi ích chúng sanh đó là “*từ bi xuất phương tiện*”. Dù duyên thì chúng ta tận tâm tận lực làm. Chúng ta tận tâm tận lực làm mà việc không thành thì đó là do chúng sanh nơi đó không có phước!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỉ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!